

Što je to duhovnost?! Naravno, u današnjim vremenima kada si čovjek postavi jedno ovakvo pitanje, on jednostavno može otići na internet i potražiti odgovor. Tako, ako odemo na hrvatsku verziju Wikipedije, tamo nalazimo sljedeću definiciju duhovnosti:

„Duhovnost je stanje svijesti u kojem se čovjek predaje razvoju vlastitog duha, kroz vjersku posvećenost Bogu. Sama riječ ima korijen u latinskom, spiritus, udah, disanje, duh.[1] Pojam duhovnosti usko se vezuje uz religiju, no on može označavati i duševno stanje u kojemu čovjek svoju pozornost okreće prema onome što se ne nalazi u njegovoj neposrednoj okolini.

Primjerice, proučavanje povijesti ili pisanje poezije, su neki od nevjerskih oblika duhovnosti.

Biti duhovna osoba znači stavljati vječno, metafizičko, i nematerijalno ispred prolaznog, svjetovnog i tvarnog.

Duhovnost se provodi molitvom, meditacijom i moralnim življenjem.

Kao zajednički nazivnik duhovnost obuhvaća sve ljudske djelatnosti koje su usmjerene prema nematerijalnom duhovnom području (najčešće vjerske naravi), premda može obuhvaćati i umjetničko stvaralačko djelovanje.

Element duhovnog/spiritualnog, kao osnovni element svojevrsnih filozofskih nazora, izvor i prapočelo sviju stvari nalazi u transcendentnom, vrhunarnom. Najviše je prisutan u filozofskom pravcu idealizma, te srodnim duhovnim pokretima koji nadnaravnu stvarnost uzimaju kao svoju glavnu ishodišnu točku“.

Izvor: <http://hr.wikipedia.org/wiki/Duhovnost>

**

Naravno, u ovoj našoj realnosti, duhovnost ne bi bila duhovnost kad ne bi imala i srpsku verziju:

„Duhovnost je stanje svijesti u kojem se čovjek predaje razvoju vlastitog duha. Sama riječ potiče iz latinskog: spiritus = duh, ili spiro „dišem“.

Duhovnost može biti, ali ne mora, povezana sa religijskom posvećenošću Bogu. Pojam duhovnosti usko se vezuje uz religiju, ali on može označavati i duševno stanje u kojemu čovjek svoju pažnju okreće prema onome što se ne nalazi u njegovoj neposrednoj okolini. Na primjer, bavljenje filozofijom ili pisanje poezije, su neki od ne-vjerskih oblika duhovnosti.

Biti duhovna osoba znači stavljati duhovno, metafizičko, i nematerijalno ispred prolaznog, svjetovnog i materijalnog.

Duhovnost se provodi molitvom, meditacijom i moralnim življenjem.

Izvor: <http://sr.wikipedia.org/wiki/Duhovnost>

**

Naravno, koliko izvora toliko i različitih tumačenja jednog te istog pojma, međutim, kako vidimo, nekim čudom i hrvatska i srpska definicija se slažu u nečemu, kao što je npr. to da se „duhovnost provodi molitvom, meditacijom i moralnim življenjem“ kao i da „duhovne osobe stavljaju duhovno, metafizičko i prolazno ispred svjetovnog i materijalnog...“

Ukoliko pogledamo i definiciju u engleskoj verziji, primjetićemo da su one dvije naše verzije posudile malo materijala i otamo, što ukazuje na neke znakove onog starog, dobrog, bratstva i jedinstva, međutim, englesku verziju nećemo ovdje navoditi, čisto da ne komplikujemo stvar.

Naravno, u svim verzijama se vidi tendencija da se duhovnost poistovjećuje i sa religijom a koliko znamo iz istorije ove planete, milioni ljudi su zbrisani s lica zemlje čisto iz razloga što su se njihove interpretacije duhovnog, metafizičkog i nematerijalnog, razlikovale od zvaničnih ili religijskih; ili su pripadali nekoj religiji koja je drugačije tumačila duhovno, metafizičko i nematerijalno.

Doduše, srpska verzija duhovnosti je nešto širokogrudnija jer dozvoljava i mogućnost razvijanja vlastitog duha bez posvećenosti bogu! Međutim, kako vidimo, duša kao komponenta ljudskog bića se nekim čudom ne uključuje u duhovnost ni u jednoj njenoj verziji, što znači da ovdje imamo: duhovnost-bez-duše?! Čini se da to nije nimalo slučajno, kako ćemo vidjeti kasnije!?

Ne moramo ni pominjati to da je duhovnost slično kao i religija, bazirana više na vjerovanju, nego na nekom znanju ili razumijevanju.

Um caruje

Ukoliko uzmemo u obzir to da se jedno normalno ljudsko biće, pored fizičkog tijela, sastoji od tri komponente, dakle, komponente Uma, komponente Duha i komponente Duše, onda ćemo razumjeti da sve ovakve definicije potiču od komponente Uma. Naša komponenta Uma će nastojati da uvijek definiše ili interpretira sve pojmove i dešavanja s kojima se susreće u ovoj realnosti, međutim, tu se javlja problem što će ona, čisto zbog mira u kući, odnosno, nagona da drži sve pod svojom kontrolom, imati tendenciju da definiše i one pojmove i realitete kojima ona niti pripada, niti ima pristupa.

S obzirom da je čovjekova percepcija usko povezana sa stanjem njegovog uma, tako će se on uglavnom i ponašati u skladu sa očitavanjem realnosti uz pomoć te njegove komponente. Naravno, sada se javlja još jedan problem a to je činjenica da je komponenta uma sama po sebi veoma podložna programiranju izvana kao i projiciranju „svojih“ predubjeđenja i deluzija na vanjsku realnost, te je kao takva teško sposobna za neko njeno objektivnije očitavanje. To je ujedno i razlog zašto se sa metafizičke tačke gledišta čovjek smatra slijepim. On percipira realnost uglavnom sa platforme samo jedne od svojih komponenti a onda ulazi u interakciju s

tom realnošću, gdje rezultate te svoje interakcije opet percipira uz pomoć iste komponente. Dakle, tu teško da može biti neke objektivnosti.

Sada ćemo uzeti u obzir Štajnerovo predstavljanje nekih nedostataka komponente Uma, kao i eventualne posljedice:

„Kad čovjek danas razmišlja isključivo svojim intelektom i snagom razuma, njegove misli uopće nisu ukorijenjene u stvarnosti. One se sve više i više pomiču u sjenovito postojanje...(…)“

I današnji je čovjek potpuno lišen osjećaja za stvarnost. On živi unutar duhovnog elementa, ali je u isto vrijeme materijalist. Njegove misli - koje jesu duhovne, no ipak samo sjeno-misli - usmjerene su isključivo na materijalnu egzistenciju.

Stoga je drugi veliki proces ili događaj bio to da je čovjek postao više duhovan. Ali duhovna supstanca jednom derivirana iz tvari više ga ne čini duševnim.“

Izvor: Rudolf Steiner
Dornach, 13 maj, 1921

**

Pozadinu ovog „čudnog“ procesa čovjekovog postajanja duh-ovnim a istovremeno i bez-duševnim, kao i razvodom od realnosti razmišljanjem isključivo uz „pomoć“ intelekta ili komponente uma, pokušaćemo predstaviti u nastavku ovog teksta.

U istočnoj gnostici, takvi ljudi se smatraju „vanjskim ljudima“.

Gurđijev: "Ovaj 'vanjski krug' kome mi pripadamo i kojeg jedino znamo, je krug mehaničkog čovječanstva. Prvi znak po kome se taj krug raspoznaje je taj što među ljudima koji mu pripadaju nema niti može biti zajedničkog razumijevanja. Svako razumije na svoj lični način, i svako drugačije.

Ovaj krug se ponekad naziva krugom 'jezičke zabune', tj. to je krug u kome svako priča svojim jezikom, gdje niko nikoga ne razumije, niti se iko trudi da ga drugi razumiju.

U ovom krugu jedno zajedničko razumijevanje između ljudi je nemoguće, osim u rijetkim slučajevima u vezi stvari koje nisu od nekog ozbiljnijeg značaja i koje se nalaze u okviru granica datog stvorenja.“

**

Naravno, ti „vanjski ljudi“ nisu tamo neki drugi ljudi, nego mi, ovdje i sada, uključujući naravno i mene koji ovo pišem. Uostalom, čovjeku ne treba bogznakakva percepcija da bi to primjetio.

Za razliku od „vanjskog čovjeka“, čini se da postoji (teoretska) mogućnost da ljudsko biće postane „unutrašnji čovjek“, ukoliko bi mu pošlo za rukom da uspostavi vezu između SVIH

svojih komponenti ili ih eventualno ujedini!? Tako bi on onda percipirao realnost iz svih aspekata svog bića a ne samo jednog, te tako i ulazio u interakciju s njom na jedan daleko svjesniji način. Naravno, mi kao „vanjski ljudi“ možemo samo zamišljati, uz pomoć koga drugog do naše komponente Uma, kako bi to izgledalo - živjeti svjesno ali ne možemo to i - znati.

Gurđijev je opisivao unutrašnje ljude ovako:

„To su ljudi koji su dostigli najveći razvojni stepen koji je moguć za čovjeka, što znači da svaki od njih posjeduje individualnost u svom krajnjem razvojnem stepenu, da tako kažemo, jedno nedjeljivo 'Ja', sve vrste svijesti moguće za čovjeka i punu kontrolu nad tim stanjima svijesti, sve znanje moguće za čovjeka, i jednu slobodnu i nezavisnu volju.

Ti ljudi ne mogu poduzimati radnje koje su u suprotnosti sa njihovim razumijevanjem, niti imati razumijevanje koje nije odraženo u njihovim radnjama.”(...)

**

Naravno, oni malo svjesniji mogu reći da su crkve i u današnja vremena pune onih koji tamo rade nešto u što vjeruju a što u suštini ne razumiju, međutim, nije to slučaj samo tamo. Sličan je slučaj i na van-religijskom duhovnom terenu. Jedina je razlika u duhovnim ideologijama koje se promovišu i ritualima koji ih prate. I duh-ovnost ima svoje svetce, misionare i učitelje koji također imaju i svoje sljedbenike.

Vanjski ljudi često osjećaju da postoji nešto više od ovog materijalnog svijeta u kojem žive, međutim, tu se često radi o jednom osjećaju kojeg njihova komponenta uma nije u stanju racionalizovati. Tako nastaje i jedan prazan prostor na kojem se odvija jedna velika i podmukla manipulacija ljudskih bića a njega možemo nazvati - Duhovnost.

**

Sada moramo uzeti u obzir i činjenicu da kao ljudska bića nismo sami u Svemu što jeste i da postoje i entiteti koji nemaju sve navedene komponente, odnosno, entiteti kojima nedostaje komponenta Duše. S obzirom da su oni kao takvi necjeloviti u svojoj egzistenciji, oni moraju na neki način kompenzirati nedostatak te komponente jer kako se čini, ona ima neka bitna svojstva koja druge komponente nemaju?!

Ti entiteti, koje mnogi stavljaju iznad nas dok oni to u suštini ne moraju biti, od davnina nadomještaju nedostatak duše manipulacijom onih, odnosno, svijesti i percepcije onih bića koji ju imaju, kako bi iskoristavali njihove duše. Naravno, percepcija ljudskih bića s dušom će biti manipulirana s ciljem da oni ne budu u stanju vidjeti šta se stvarno zbiva s njima i oko njih.

Tako, bez-dušni entiteti kontrolišu našu realnost; a u jednoj kontrolisanoj realnosti možemo jedino imati - kontrolisanu duhovnost. Uostalom, ako ti bezdušni entiteti nemaju dušu, oni imaju um i duh, te nam u ovoj realnosti mogu servirati bez problema i njihove verzije „Duhovnosti-bez-Duše“. Prateći te vrste duhovnosti, mi ulazimo u rezonanciju s njima razvodeći se od realnosti, umjesto da uspostavljamo ravnotežu između svih naših komponenti koje nas čine ljudskim bićima i ponašamo se na jedan svjestan način. Duhovnost se ne postiže

slijeđenjem vanjskih duhovnih učenja i učitelja, nego se uspostavlja unutar čovjekovog bića njegovim povezivanjem.

Šarena laža: duhovnjaci, ratnici-svjetlosti, energetski majstori...

Ovdje imamo pojavu na terenu svakojakih duhovnih učenja kao i individua koje se počinju razbacivati sa svojim ličnim ili tuđim duhovnim istinama, kao i raznoraznim tehnikama baratanja (nevidljivom) „svjetlošću“, „ljubavlju“ (ispod koje sitnim slovima piše „conditions apply“, dakle - može ali pod određenim uslovima) i kojekakvim drugim nevidljivim ali naravno, „pozitivnim“ energijama u jednoj beskonačnoj, arhetipskoj bitci protiv zla i „sila mraka“, što se često svodi na - pucnjavu u mraku i uglavnom ćorcima. Isti vanjski ljudi će se često baviti i „liječenjem“ ili „iscjeljivanjem“ drugih vanjskih ljudi, što se često svodi na – slijepac pomaže slijepcu. Naravno, nakon kojekakvih energetskih tretmana, pacijent ostaje tamo gdje jeste s tim što će nešto možda prestati da ga boli ili muči, što će se uzimati kao verifikacija validnosti nekog duhovnog učenja, djelotvornosti određene tehnike ili sposobnosti određenog iscjelitelja. Ne moramo ni naglašavati to da se cijeli šou-program i dalje odvija na terenu komponente uma ali se ovdje stvar predstavlja kao neka duhovna disciplina jer Um sada barata (dubioznim) duhovnim konceptima i nevidljivim silama gdje mu, doduše, komponenta Duha takođe može biti od pomoći. Lijepo se može vidjeti i to da su tehnike baratanja energijama lijepo dizajnirane za naše ličnosti bazirane na komponenti uma jer su po svojoj suštini mehaničke ili ritualne prirode i njih samo treba naučiti napamet, te ih upražnjavati onako kako određeni izvor nalaže. Uostalom, inteligenciju mogu imati i mašine. Međutim, što stvar više odiše nekom mistikom, to se više vrednuje. Tako se na duhovnom terenu formira jedna dimna zavjesa gdje se više ne zna ko pije a ko plaća.

Naravno, među iscjeliteljima i duhovnjacima imamo dosta dobronamijernih ljudi, međutim, dobrota i svjesnost nisu jedno te isto. Put do pakla može biti popločan i dobrim namjerama jer jedan veoma dobar čovjek može istovremeno biti i naivan, odnosno, patiti od akutnog nedostatka svjesnosti. Na neki način, moglo bi se reći da su naprednija ljudska bića i tzv. tragaoci za istinom upravo glavna meta kontrolnog sistema zbog njihovog potencijala za buđenje. Većina njih je prevazišla religijske mentalne programe a onda upala u specijalno pripremljene duh-ovne zamke.

U svemu tome možemo vidjeti i jedno bjesomučno presipanje iz šupljeg u prazno u pokušaju tumačenja suprotnih aspekata jednog te istog, na bazi ograničavajuće sposobnosti komponente uma da percipira realnost.

S obzirom da naša komponenta Uma u ovom holografskom ili virtuelnom univezumu funkcioniše na binarnom principu, tako smo mi kao „vanjski ljudi“ u ovoj realnosti uglavnom kontrolisani uz pomoć dualiteta kao što su npr.: dobro-zlo, svjetlost-tama, toplo-hladno, ljubav-mržnja, zadovoljstvo-bol... itd. itd. Tako nam nije problem ni da određujemo šta je šta, te tako i dejstvujemo. Ili, možda jeste?!

Doduše, u istočnoj gnostici se navodi podatak da pored „pozitivne“ i „negativne“ sile, postoji i treća sila koja se naziva „neutralizirajuća“, međutim, modalitet njenog dejstvovanja zavijen je u veo misterije. Kako pored „dobrog“ i „lošeg“ može postojati nešto treće, pita se naš binarni

um?!?

Šumar

Na primjer, test za binarni način razmišljanja bio bi jedan vic koji ide kao priča o bitci između sila zla i sila dobra. U vrijeme kad sam čuo taj vic, partizani su bili smatrani oličenjem dobra a Švabe, oličenjem zla. Tako je bila jedna šuma koja se nalazila na strateški važnom mjestu. Šumu su prvo zauzeli partizani, međutim, Švabe su izvršile napad, razvila se žestoka bitka uz puno vatre i dima... Švabama pođe za rukom da istjeraju partizane iz šume, međutim, partizani se prestroje pa izvrše kontra-napad i istjeraju Švabe iz šume... ovi se naravno nisu mogli pomiriti sa gubitkom strateški važne pozicije, tako da izvrše napad na partizane i istjeraju ih iz šume... i tako cijeli dan, partizani u šumu, Švabe iz šume, Švabe u šumu, partizani iz šume, partizani u šumu... (ovdje pripovjedač zastane i onako sjetno se zamisli)... a slušaoci će nestrpljivo: „Pa, zaboga, reci šta je bilo na kraju“!!! ...“Ma, ništa, došo šumar i sviju ih rastjero“.

...onda obično slijedi uzdah od strane slušaoca:

„E, đe je našo da naiđe baš kad je bilo najdramatičnije!“

...pa onda pitanja:

„Ko je sad šumar!? Je li je on dobar ili loš, pravedan ili nepravedan, koga on voli a koga ne voli...?! Pravedan sigurno nije jer je istjerao i partizane za koje znamo da su – dobri“.

Dakle, ovdje imamo naglu pojavu treće stranke između „pozitivne“ i „negativne“, koja ima razum/razumijevanje, koja je zavela red, uspostavila mir i ravnotežu u životnoj sredini, spriječila daljnje uništavanje života i prirode... Treća sila?!

(Naravno, ne moramo ni pominjati to da su partizani u međuvremenu izgubili status pozitivne sile u nekim dijelovima Balkana, dok su ga zadobile Švabe, što nam govori koliko su „pozitivno“-„negativno“ ili „crno-bijelo“ isparljive, zamjenljive, odnosno - nestabilne vrijednosti, te kao takve često nemaju veze sa objektivnom realnošću.)

**

U svakom slučaju, može reći da mi kao ljudska bića imamo tri svijesti - svijest uma, svijest duše i svijest duha, koje su međusobno razdvojene, tako da funkcionišemo uglavnom na osnovu dominacije jedne od njih. Nadalje, u jednom hologramskom ili virtuelnom univerzumu, ništa ne bi ni bilo objektivno, osim svijesti koja se u njemu projicira i koja je u našem slučaju podijeljena na tri dijela. (Odatle i ono: „podijeli pa vladaj!“) Međutim, koliko god univerzum bio virtuelan, on će za nas takođe biti i stvaran.

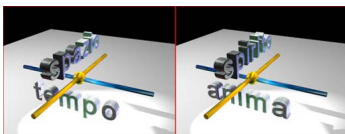
U istočnoj gnostici, stanje ljudskog bića u kojem se trenutno nalazimo, predstavljeno je uz pomoć Parabole o kočiji, gdje je sam kočijaš naša ličnost, bazirana na komponenti uma, konji predstavljaju duh, kočija je tijelo dok u njoj sjedi putnik koji predstavlja dušu. Cijela kočija funkcionise prilično raštmano jer kočijaš/ličnost nije svjestan putnika koji bi trebao da se pita u

vezi s pravcem i načinom vožnje, konji su u lošem stanju a takođe i sama kočija. Tako se istočna gnostika bavi i pitanjima povezivanja svih komponenti „kočije“ u jedno cjelovito biće. Međutim, kada je kočijaš suviše tvrdoglav ili nesvjestan, tako nešto nije moguće.

Naravno, kontrolni sistem će u našu realnost upumpavati masu kojekakvih duh-ovnih učenja, teorija i „istina“ koje trebaju držati „kočijaše“, odnosno, „kočije“ u stanju u kojem jesu. A u takvom jednom stanju, kako se čini, oni mogu ostati bez putnika i završiti u ambisu, što se nerijetko i dešava. Sasvim jasno se može vidjeti da većina tih učenja nudi neku dobit ili nagradu ljudskim ličnostima, uglavnom kako bi one popravile svoj položaj u ovoj realnosti, ne pominjući i ostale aspekte ljudskog bića, ili davajući prednost jednim u odnosu na druge. Tu ćemo vidjeti da se duša kao komponenta bića rijetko gdje pominje a ako se i pomene, onda je to u jednom iskrivljenom svjetlu.

Duša, duh i um

Prema izučavanjima italijanskih istraživača na čelu sa Dr Corradom Malangom, ispostavlja se da se svijest u ovom našem 3D holografskom ili virtuelnom univerzumu projicira uzduž tri ose: energetske, prostorne i vremenske. Ovdje ćemo to predstaviti uz pomoć par dijagrama preuzetih iz materijala Dr Malange, [Geneza](#) III dio:

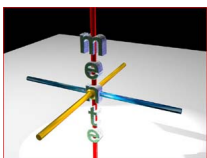

Spazio – prostor; Tempo – vrijeme

Spirito – duh; Anima - duša

Duša se definiše u prostoru, energiji i svijesti, pa s obzirom da se sastoji od komponenti prostora i energije, ona se projicira uzduž vremenske ose pri svom doživljavanju ili upoznavanju duhovne realnosti. Tako se ona može inkarnirati u više ljudskih tijela ali u različitim vremenima.

Duh se definiše u vremenu, energiji i svijesti, pa s obzirom na to da se sastoji od komponenti vremena i energije, on se projicira uzduž prostorne ose pri svom doživljavanju ili upoznavanju duhovne realnosti. Tako jedan duh može biti inkarniran u više ljudskih tijela ali u isto vrijeme.

Mente – um

Um se definiše u prostoru, vremenu i svijesti, pa s obzirom da se sastoji od komponenti prostora i vremena, on se projicira uzduž energetske ose pri svom doživljavanju ili upoznavanju duhovne realnosti.

Dakle, ove tri komponente podrazumijevaju „sveto trojstvo“ ljudskog bića.

**

Iz gornjih navoda vidljivo je da duša kao čovjekova komponenta, sadrži u sebi energiju dok istovremeno ona podrazumijeva i onu vječnu komponentu ljudskog bića koja se rasprostire svuda u vremenu. Čini se da je upravo to i razloga zašto ona nedostaje u „našoj“ duhovnosti!? A vjerovatno je to i razlog za ovaj proces dehumanizacije čovječanstva koji je u današnjim vremenima vidljiv na svakom koraku?!

Nadalje, iz konteksta regresivnih hipnotičkih seansi došle su i neke informacije u smislu da se duša ne može vezati za svako fizičko tijelo. Ukratko rečeno, između fizičkog tijela (DNK?!) i duše, mora postojati određena rezonancija ili sklad frekvencija. Tijela vanzemaljskih parazita za sada nemaju tu frekvenciju koja je potrebna. Međutim, njima je ipak potrebna energija duše a takođe žele da ostvare i vječan život. Tako, s obzirom da su donekle kompenzirali nedostatak duše uz pomoć napredne tehnologije i (vještačke) inteligencije, oni to koriste u smislu dalje manipulacije čovječanstva kako bi crpili naše energetske resurse a istovremeno pokušavati genetičkim manipulacijama ljudskih tijela da naprave odgovarajuća tijela koja će biti useljiva i za njih i za duše koje bi oteli od nas ili iselili iz nas. „Kradljivci duša“!?

Uostalom, prema ezoteričkom principu „kako gore, tako i dole“, na našem nivou možemo vidjeti kako dobri lopovi koriste razne trikove da bi odveli pažnju žrtve na drugu stranu... dok joj krađu nešto iz džepa. Tako se i duhovnost može smatrati jednom strategijom za odvlačenje naše pažnje na drugu stranu... dok nam „krađu“ dušu.

Mislim da je ovo sasvim dovoljno za jednu ozbiljniju kontemplaciju, odnosno, za stvaranje slike situacije na terenu.

**

Tako, ukoliko imamo na umu, duhu i duši ovo što je gore navedeno, kad čitamo ili slušamo mudrolije kojekakvih duhovnih majstora ili učitelja, postepeno ćemo početi i uviđati svu perfidnost i podlukost manipulacije ljudskih bića koja se odvija preko njih u ovoj realnosti.

Kod mnogih od nas, svijest našeg uma, svijest našeg duha i svijest naše duše jesu odvojene ali ipak ne potpuno. Tako, nakon što čovjek, obično kroz svijest svoje komponente uma dođe do ovakvih informacija, koliko god one bile intelektualno prezentirane, one će istovremeno postati dostupne i svijesti ostalih komponentata njegovog bića. Ukoliko on, odnosno, njegova ličnost želi ili dozvoli (što će opet biti rezultat ostvarenog stepena njene svjesnosti i uticaja ostalih komponentata na nju), njegova komponenta uma može igrati ulogu jednog medijatora u povezivanju duha i duše. Tako, polako dolazi do jedne integracije tri vrste svijesti u jednu, koja je cjelovita i sveobuhvatna. Čovjek se počinje individualizirati i kako taj proces odmiče, tako on počinje sve svjesnije i živjeti. Svjesni ljudi prevazilaze koncept dualnosti, pa prestaju da se kreću između polariteta, dakle, s jedne strane jednog-te-istog, na drugu stranu jednog-te-istog.

Intelektualno gledajući, mnogi će reći kako svjesnost u ovoj realnosti podrazumijeva pasivizaciju kao npr. nedejstvovanje ili nepomaganje drugima, međutim, to nije tako. Svjestan

čovjek će svjesno i djelovati (bez djelovanja nema postojanja) a pomagati drugima kad neko traži od njega pomoć ili kad odredi da je pomoć nekome stvarno potrebna i na takav način da se onaj kojem pomaže osposobi da pomogne samom sebi. Nakon prevazilaženja određenog problema, ljudi kojima je pružena pomoć treba da budu načisto s tim da su oni sami prevazišli taj problem koristeći svoje vlastite sposobnosti i potencijale. Pojam „vanjskih spasioca“ je samo još jedan od elemenata dezinformativnog sistema koji vlada u ovoj realnosti da bi se ljudsko biće pasiviziralo ili odreklo svojih vlastitih potencijala. Vanjski spasioci ne postoje. Temelj djelovanja istinski budnog ljudskog bića podrazumijeva jedan osjećaj humanosti i svjesnost koja je proizvod ravnoteže i/ili integracije svih njegovih komponenti, tj. Uma, Duha i Duše. Izbacivanje iz jednačine ili potcjenjivanje bilo koje od ovih komponenti, čini čovjeka jednim duhovno-duševnim invalidom.

I na kraju krajeva, ostvarićemo ono stanje svijesti u kojem - nećemo poduzimati radnje koje su u suprotnosti sa našim razumijevanjem, niti ćemo imati razumijevanje koje neće biti odraženo u našim radnjama.

Napisao: [Galaksija](#)

